

Θόδωρος Μαράκης

Η Οκτωβριανή επανάσταση αποτελεί το μέγιστο γεγονός του 20ου αιώνα γιατί αποκάλυψε ότι η ανθρωπότητα μπορεί να απαλλαγεί από την καπιταλιστική βαρβαρότητα, όπως αυτή αποκαλύφθηκε με τους δύο παγκόσμιους πολέμους με τα εκατομμύρια των νεκρών εργατών και των φτωχών αγροτών· με το φασισμό και το έγκλημα του Ολοκαυτώματος· με την μεγάλη κρίση του 1929-33 και με τα εκατομμύρια των ανέργων-ζητιάνων, κλπ, για να μπει στο δρόμο της σοσιαλιστικής ελευθερίας, τον πιο ψηλό βαθμό πολιτισμού.

Αυτή η υπερπροσπάθεια των Ρώσων εργατών αναπτυσσόταν πάντα με μπούσουλα τη ρήση του Λένιν ότι:

**«Φυσικά η τελική νίκη του Σοσιαλισμού σε μια χώρα είναι αδύνατη»
(Άπαντα τ. 35 σελ 277 Εκδ. «Σύγχρονη Εποχή»).**

Αυτό ωστόσο δεν σήμαινε ότι η επανάσταση και η κατάληψη της εξουσίας δεν μπορούσε να ξεκινήσει από μια χώρα –τον αδύνατο κρίκο της καπιταλιστικής αλυσίδας– όπως και το απέδειξε η Οκτωβριανή Επανάσταση, η κατάληψη της εξουσίας από το προλεταριάτο και την αγροτιά με την καθοδήγηση του Μπολσεβίκικου κόμματος το 1917!

Διανύουμε το έτος 2017, τιμούμε τα 100 χρόνια της επανάστασης του 1917, εκδηλώσεις και συζητήσεις διοργανώνουν οι οργανώσεις της Αριστεράς, πολλά γράφονται και λέγονται αυτές τις μέρες, ωστόσο για να έχουν αξία οι πολύμορφες εκδηλώσεις, χρειάζεται να βγάλουμε τα μεγάλα και πολλά διδάγματα που μας δίνει η μελέτη της Οκτωβριανής επανάστασης.

Σ' αυτό το άρθρο μας θα ασχοληθούμε με ένα από τα μεγάλα διδάγματα που μας δίνει η Ρωσική επανάσταση, ότι: η εργατική τάξη και οι σύμμαχοί της, για να

αμυνθούν ή να επιτεθούν απέναντι στον πάνοπλο από κάθε άποψη ταξικό εχθρό, την τάξη των καπιταλιστών, χρειάζονται την ενότητά τους στη δράση, το «Ενιαίο Μέτωπο» (ΕΜ).

Κορυφαία μορφή του ΕΜ αποτελούσαν τα Σοβιέτ, τα οποία είχαν δημιουργηθεί ενστικτωδώς και χωρίς κομματικές παραινέσεις, από τη ρωσική εργατική τάξη, για πρώτη φορά στην επανάσταση του 1905 στη Ρωσία, εξυπηρετώντας ένα βασικό στόχο: την ενότητα στη δράση.

Πέρα από τα Σοβιέτ, και τότε όπως και σήμερα, στοιχειώδη οργάνωση ΕΜ είναι τα συνδικάτα σ' όλες τις βαθμίδες τους, οι εργοστασιακές επιτροπές, οι ποικίλες επιτροπές δράσεις που εμφανίζονται στις γειτονιές, κλπ.

Τα Σοβιέτ συγκροτήθηκαν πάνω στο πρόγραμμα που ανταποκρινόταν στην δοσμένη συνείδηση της εργατικής τάξης και των συμμάχων της στις συγκεκριμένες συγκυρίες του 1905 και στις διαφορετικές φάσεις του κινήματος στην πορεία της επανάστασης του 1917. Πρέπει να σταθούμε emphaticά σε κάτι, αναφερόμενοι στους συντρόφους και της κοινοβουλευτικής και της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, κάτι που θα έπρεπε ήδη να γνωρίζουν και να προβληματίζονται γι' αυτό, ότι δηλαδή: **το πρόγραμμα των σοβιέτ δεν ήταν σε καμία περίπτωση αντικαπιταλιστικό(!) και ασφαλώς δεν παρέπεμπε ούτε στην εργατική-λαϊκή εξουσία ούτε στο σοσιαλισμό. Αυτά ήταν τα Σοβιέτ του 1905 και της πρώτης περιόδου μετά τον Φλεβάρη του 1917.**

Μάλιστα, οι Μπολσεβίκοι το 1905 όταν δημιουργήθηκε το πρώτο Σοβιέτ το κατήγγειλαν σαν «ανταγωνιστικό» προς την Σοσιαλδημοκρατία (οι Μπολσεβίκοι ανήκανε τότε στο ΣΔ Κόμμα της Ρωσίας και στη β' διεθνή). Στην απουσία του Λένιν, που ήταν εξόριστος, οι Μπολσεβίκοι έθεσαν σαν όρο στο Σοβιέτ ου 1905, να υιοθετήσει το... δικό τους πρόγραμμά, διαφορετικά δεν θα συμμετείχαν! Με άλλα λόγια έκαναν κάτι αντίστοιχο μ' αυτό που κάνει σήμερα το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Ο Λένιν διόρθωσε αυτό το λάθος των Μπολσεβίκων (το 1905) και τους έπεισε να συμμετάσχουν έστω και καθυστερημένα στο Σοβιέτ! Το ΚΚΕ, το ΝΑΡ και άλλα τμήματα της εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς, ορκίζονται στον Λένιν, αλλά βέβαια τον αγνοούν στη συνέχεια.

Η λογική είναι η ακόλουθη και είναι απλή: αν το σοβιέτ υιοθετούσε (αναφερόμαστε πάντα στο 1905) το επαναστατικό πρόγραμμα των Μπολσεβίκων, τότε απλά δεν

Θα είχε λόγο ύπαρξης σαν σοβιέτ.

Το Φλεβάρη του 1917 οι Μπολσεβίκοι μπήκαν στα Σοβιέτ, παρ' ότι τα Σοβιέτ δεν είχαν αντικαπιταλιστικό-μεταβατικό πρόγραμμα αλλά είχαν πραγματοποιήσει τη συγκρότησή τους πάνω στη βάση μίνιμουμ αιτημάτων!! Το χειρότερο (και πιο αποκαλυπτικό!) είναι ότι στήριζαν την αστική κυβέρνηση του πρίγκηπα Λβοφ!! Αυτό συνέβαινε γιατί αυτή ήταν η συνείδηση της εργατικής τάξης και της αγροτιάς τη δοσμένη στιγμή! Αντανακλώντας ακριβώς αυτή τη συνείδηση των εργατικών και λαϊκών στρωμάτων, τα Σοβιέτ είχανε δώσει την πλειοψηφία στις συμβιβασμένες ηγεσίες των μετριοπαθών (ρεφορμιστών) σοσιαλιστών, των Μενσεβίκων και των Εσέρων (το κόμμα των «Σοσιαλεπαναστάτων»).

Αυτό που περιγράφουμε στην πορεία των ρωσικών επαναστάσεων δεν αποτελεί κάτι παράδοξο ή εξαίρεση στην ιστορία των κινημάτων και των επαναστάσεων. Η πραγματικότητα είναι πως σε κάθε μεγάλη επαναστατική κατάσταση οι εργατικές-λαϊκές μάζες συγκροτούν ενιαιομετωπικές οργανώσεις. Ένα κορυφαίο τέτοιο παραδείγματα ήταν η Κομμούνα του 1871, τέτοιο ήταν επίσης, το ΕΑΜ, κοκ. Μόνο που αυτά τα παραδείγματα δεν μας έδωσαν Οκτωβριανή νίκη – ηττήθηκαν, γιατί απουσίαζε μια επαναστατική, Μπολσεβίκικη πτέρυγα. Αυτή υπήρχε στα Σοβιέτ του Φλεβάρη, στην αρχή αποτελώντας μια σχεδόν μηδαμινή μειοψηφία.

Ωστόσο αυτή η Μπολσεβίκικη μειοψηφία δούλεψε υπομονετικά (χωρίς ξεχωριστές συγκεντρώσεις όπως κάνει το ΚΚΕ και η ΑΝΤΑΡΣΥΑ) και με την βοήθεια και των αντικειμενικών συνθηκών, αντιπροσωπεύοντας τα πραγματικά συμφέροντα των λαϊκών μαζών, κατάφερε να αποσπάσει από την επιρροή των Μενσεβίκων και των Εσέρων τα μαχητικά στοιχεία και να αλλάξει το συσχετισμό στα Σοβιέτ μετά από λίγους μήνες.

Τότε μπόρεσε να προβάλει ακόμα πιο δυνατά το αντικαπιταλιστικό/επαναστατικό σύνθημα «Όλη εξουσία στα Σοβιέτ». Τα σοβιέτ απόκτησαν αντικαπιταλιστικό προσανατολισμό και περιεχόμενο μόνο μέσα από την κατάκτηση της πλειοψηφίας των Σοβιέτ από τους Μπολσεβίκους.

Τότε απόκτησαν και τα απλά συνθήματα «Ψωμί, 8ωρο, Ειρήνη, Γη στους αγρότες» το πραγματικό ανατρεπτικό, αντικαπιταλιστικό τους περιεχόμενο. Η πάλη των εργατικών μαζών για τα πιο πάνω αιτήματα-συνθήματα περιείχε μια αντικαπιταλιστική δυναμική αλλά σε πρώτη φάση αυτό δεν ήταν καθόλου καθαρό στις λαϊκές μάζες.

Οι Μπολσεβίκοι έδωσαν χρόνο στη συνείδηση των εργατικών-λαϊκών στρωμάτων για να ευθυγραμμιστεί με την κατανόηση ότι η ικανοποίηση των αιτημάτων τους έθετε καθοριστικά το ζήτημα της κατάληψης της εξουσίας, έκανε αναγκαία την καπιταλιστική ανατροπή και την εργατική εξουσία.

Στο φως των διδαγμάτων της Οκτωβριανής σήμερα η Αριστερά οφείλει να συγκροτηθεί σε Μέτωπο. Μια σειρά αιτημάτων γενικής αποδοχής από την Αριστερά, όπως **Διαγραφή του Χρέους–Κατάργηση των Μνημονίων–Έξοδος από Ευρώ και ΕΕ, θα ήταν αρκετά για να αποτελέσουν τη βάση για ένα Ενιαίο Μέτωπο της Αριστεράς**. Αυτά τα αιτήματα έχουν σήμερα μια αντίστοιχη επαναστατική δυναμική που είχαν τα αρχικά, «απλά», αιτήματα της Ρώσικης επανάστασης. Το «Μέτωπο της Αριστεράς» με κατ' αρχήν κορμό τις δυνάμεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ της ΛΑΕ και των άλλων δυνάμεων της Εξωκοινοβουλευτικής Αριστεράς (κάνοντας ταυτόχρονα διαρκή επίθεση ενότητας στο ΚΚΕ) μπορεί να δημιουργήσει στα συνδικάτα αλλά και στην κοινωνία την ισχυρή αριστερή αντιπολίτευση που απαιτείται για να αλλάξουν οι συσχετισμοί, στην αναπόφευκτη σε κάποιο στάδιο άνοδο του κινήματος.

«Μέτωπο της Αριστεράς» στα κινήματα – ΟΧΙ στην πολυδιάσπαση του, ΝΑΙ στην ενοποίηση τους. «Μέτωπο της Αριστεράς» για το Αντιφασιστικό-Αντιρατσιστικό κλπ. Μετωπικές Επιτροπές δράσης στις γειτονιές.

Πάνω στην παραπάνω βάση μπορεί να οικοδομηθεί και η εκλογική συμμαχία που θα φέρει στη βουλή αντικαπιταλιστές Βουλευτές, οι οποίοι θα χρησιμοποιήσουν το βήμα της Βουλής και την ιδιότητα του Βουλευτή για να απευθυνθούν στο μαζικό κίνημα. Σημειώνουμε ότι σήμερα που το κίνημα βρίσκεται σε υποχώρηση ένα τέτοιο κοινοβουλευτικό βήμα θα βοηθήσει την άνοδο του κινήματος γιατί θα του δώσει διέξοδο.

Για να συμβεί αυτό, το ΝΑΡ, που αποτελεί τη σημαντικότερη δύναμη στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ θα πρέπει να διορθώσει τις λαθεμένες θέσεις του πάνω στα Μέτωπα, ιδιαίτερα εν όψει του συνεδρίου του.

Οι Θέσεις του συνεδριακού κειμένου που έχουν τεθεί προς συζήτηση, αρνούνται την ενότητα στη δράση πάνω σ' ένα μίνιμουμ πρόγραμμα και προτείνουν ενότητα στη δράση πάνω στο φουλ αντικαπιταλιστικό πρόγραμμά του ΝΑΡ! Όλοι θα θέλαμε «να περάσουμε πάνω» από την δοσμένη συνείδηση της τάξης και τα προγράμματα των άλλων οργανώσεων της Αριστεράς αλλά αυτό, δυστυχώς, δεν γίνεται. Σαν αποτέλεσμα, οι αλληπάλληλες εκκλήσεις της ΑΝΤΑΡΣΥΑ για ενότητα δεν καρποφορούν και δεν πρόκειται να καρποφορήσουν ποτέ.

Το δίδαγμα της Οκτωβριανής είναι πολύτιμο. Η τακτική των Μπολσεβίκων συνδύαζε την ενότητα στη δράση, με την υπομονετική εξήγηση προς τις μάζες και την ασταμάτητη κριτική προς τους ρεφορμιστές-συμμάχους τους μέσα στα Σοβιέτ. Έτσι έγινε δυνατή η κυριαρχία των Μπολσεβίκων στα Σοβιέτ και τις λαϊκές μάζες έτσι έγινε δυνατή η νίκη του Οκτώβρη!